



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **K & H, a.s.**
se sídlem Trojská 116/629, Praha 7
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2017, č. j. KUJI
55919/2017, ODSH 785/2017 Ves.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř ze dne 24. 5. 2017, č. j. MCH – 20578/2017/ODAP/VS, sp. zn.: SZ-MCH-2634/2017/ODAP/VS, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Suzuki, registrační značky, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 6. 12. 2016 v 11:12 hod. na pozemní komunikaci v obci Chotěboř-Bílek, silnice II/345 směr Chotěboř, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 61 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 58 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. V prvním z nich namítl, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně pojem „*správní delikt provozovatele vozidla dle § 125 odst. 1 zákona o silničním provozu*“, z jehož spáchání byl žalobce rozhodnutím uznán vinným, existoval. S novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. však existovat přestal, protože byl nahrazen pojmem „*přestupek provozovatele vozidla*“. Skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ tedy již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Dle žalobce se tak jednalo o pozdější změnu zákona v jeho prospěch. Žalovaný tak měl prvoinstanční rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který již v době rozhodování žalovaného neexistoval. Žalobce tak byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
5. Dále žalobce namítl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“) nabyl účinnosti 1. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, však nabyl účinnosti až 13. 7. 2017 z důvodů, které žalobce v žalobě popsal. Ze znění § 15 odst. 1 přestupkového zákona, které vyžaduje v zásadě k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění, žalobce dovodil, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění. Tuto právní úpravu je pak dle žalobce nutno aplikovat nejen na správní delikty spáchané v uvedeném období, ale též na správní delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o právní úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť zásadním způsobem omezuje jeho odpovědnost. Žalobce současně popřel, že by údajný správní delikt zavinil.

6. V další žalobní námitce žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně při rozhodování o sankci zohlednil pouze § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dispozice této právní normy stanovující výši sankce je však blanketová. V takovém případě musí být ve výroku rozhodnutí specifikována též právní norma, na kterou blanketní právní norma odkazuje. Žalobce tak dle výroku rozhodnutí nedokáže posoudit, zda je uložená sankce zákonná, protože nemůže zjistit, podle jakého ustanovení byla pokuta ukládána.
7. V další žalobní námitce brojl žalobce proti tomu, že správní orgán vůbec nezohlednil ustanovení § 44 přestupkového zákona umožňující mimořádné snížení sankce. Dle § 112 odst. 3 přestupkového zákona přitom aplikace tohoto ustanovení při ukládání sankce byla nejen možná, ale správní orgán tak měl učinit ex offio. Z obsahu rozhodnutí však nelze dovodit, že by tak učinil, protože správní orgán rozhodoval tak, jakoby ustanovení § 44 přestupkového zákona neexistovalo a nepovedl v tomto směru žádnou správní úvahu. Proto jeho rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné.
8. V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Uvedl totiž pouze, že řidič, který řídil vozidlo, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Chotěboř-Bílek, silnice II/345, směr Chotěboř“. Z takové specifikace místa spáchání deliktního jednání ale nelze zjistit, zda se rychloměr skutečně nacházel na území obce a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, tedy zda jednání řidiče vozidla bylo v souladu s právem či nikoliv. Z registru obcí totiž plyne, že obec Chotěboř-Bílek neexistuje, stejně tak obec Bílek.
9. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. K první žalobní námitce žalovaný odkázal na znění § 112 odst. 4 přestupkového zákona. Uvedl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo v daném případě zahájeno doručením příkazu dne 20. 3. 2017, tedy před účinností přestupkového zákona.
11. Ohledně druhé námitky argumentoval rovněž zněním shora citované normy a zdůraznil, že správní delikty provozovatele vozidla jsou založeny na odpovědnosti objektivní.
12. Výše pokuty byla dle žalovaného stanovena plně v souladu s § 125f odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
13. Protože rozhodnutí bylo vydáno před nabytím účinnosti přestupkového zákona, nebylo možno zohlednit ustanovení jeho § 44. Zmínka o něm je dle žalovaného navíc nutná pouze v případě, kdyby k mimořádnému snížení sankce správní orgán přistoupil.
14. K poslední žalobní námitce konstatoval, že v případě obce Chotěboř-Bílek se jedná o místní část obce Chotěboř. Délka komunikace II/345 v této místní části, tj. v obci, je cca 852 m. V daném případě se jednalo o úsekové měření rychlosti, přičemž délka měřeného úseku je dle Protokolu o měření průměrné rychlosti 246,1 m. Ve výroku rozhodnutí je tak dle žalovaného skutek specifikován dostatečně konkrétně, neboť je definován místem, časem spáchání s přesností na minuty a specifikací vozidla. Vzhledem k délce místní části obce Chotěboř-Bílek je možnost záměny s jiným skutkem vyloučena.

15. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení výslovně souhlasili.
17. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 7. 12. 2016 od Městské policie Chotěboř oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž mělo dojít dne 6. 12. 2016 v 11:12 hod. na pozemní komunikaci v obci Chotěboř-Bílek, silnice II/345, směr Chotěboř, kdy při řízení vozidla tovární značky Suzuki SX4i, registrační značky, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0033, naměřena rychlost jízdy 61 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 58 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
19. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 7. 12. 2016 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že v daný den měl vozidlo půjčené pan H. I., doručovací adresa.
20. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 12. 12. 2016 vyzval jmenovaného k úhradě částky požadované po žalobci ve výzvě s tím, že v případě nejasností může správní orgán kontaktovat. Zásilka se však vrátila zpět se sdělením, že adresát je na doručovací adrese neznámý.
21. Správní orgán proto zaslal dne 14. 12. 2016 totožný přípis označenému řidiči na adresu jeho trvalého pobytu. Ovšem se stejným výsledkem.
22. Správní orgán v reakci na to vyhodnotil, že se jedná o fiktivní osobu a poté věc dne 16. 3. 2017 odložil, a to s odkazem na § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.
23. Dne 20. 3. 2017 vydal pod č. j. MCH-10880/2017/ODAP/VS příkaz, kterým seznal žalobce vinným ze spáchání shora popsaného správního deliktu a uložil mu pokutu 1 500,- Kč. Proti příkazu však podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce ODVOZ VOZU s. r. o. odpor.
24. Písemností ze dne 13. 4. 2017 vyrozuměl správní orgán žalobce o pokračování správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 9. 5. 2017 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání. Tato písemnost byla zmocněnci žalobce doručena 13. 4. 2017. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování, bez přítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, kteří se bez omluvy nedostavili. O tom byl sepsán téhož dne Protokol. Žalobce následně nevyužil ani možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí.
25. Dne 24. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora již citované rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Přes výzvu správního orgánu je ohledně důvodů nikterak nedoplnil.
26. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

27. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností

orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nals.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

29. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
30. Krajský soud k tomu poté předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
31. Dále k jednotlivým žalobním bodům:
1. Neexistence „*správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“
32. Přijetím nového přestupkového zákon č. 250/2016 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2017 k tomu, že přestupky zahrnují mnohem širší množinu jednání. Stále přitom platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V posuzované věci došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Od 1. 1. 2017 představuje jednání stěžovatele přestupek provozovatele vozidla, definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

33. Z uvedeného plyne, že jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu, nepřestalo být po 1. 7. 2017 protiprávním. Námitka stěžovatele, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala, tedy nemůže obstát. Jednání žalobce totiž bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017 i podle pozdějšího znění tohoto zákona.
34. Nutno dodat, že druh a výměra správního trestu v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (§ 112 odst. 3 přestupkového zákona).

2. Zavínění

35. Celá tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, nabyl účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti přestupkového zákona. Z toho žalobce dovozoval, že by se k jeho odpovědnosti za přestupek kladený mu za vinu mělo vyžadovat zavínění. Obecně totiž platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se zavínění nevyžaduje (§ 125f odst. 3 téhož zákona).
36. Tato právní otázka již ale byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovateli argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavínění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavínění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“

37. S uvedeným právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.

3. Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

38. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán prvního stupně neuvedl ve výroku svého rozhodnutí zcela přesně všechna ustanovení, na základě kterých přistoupil k uložení pokuty v konkrétní výši. Je faktem, že v té části výroku daného rozhodnutí, v níž správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1 500,- Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle něho *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*

39. V předcházející části výroku správní orgán popsal, v čem po skutkové stránce spočíval správní delikt žalobce a následně uzavřel, že neznámý řidič žalobcova vozidla svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

40. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat dle krajského soudu za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Obsah uvedené právní normy totiž správní orgán fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.

41. V souvislosti s danou problematikou krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“

42. V posuzované věci správní orgán ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, z jakého deliktního jednání byl žalobce seznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán odůvodnil i proč tak učinil. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu

bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje.

43. A to navíc za situace, kdy žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje delikventy v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musí být existence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy. Vzhledem k tomu, že žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce námitku v tomto směru nevzněl ani v odvolání, které ponechal toliko v blanketní podobě, je zřejmé, že mu byl výrok ohledně výše pokuty zcela srozumitelný a nevzbuzoval v něm žádné pochybnosti. Uvedené formální pochybení tak neměl důvod napravit ani žalovaný v odvolacím řízení.

4. Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

44. K námitce stěžovatele, že žalovaný ohledně mimořádného snížení výměry sankce vůbec neprováděl správní uvážení, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 přestupkového zákona, krajský soud v prvé řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 přestupkového zákona, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlednutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“ a dále uvedl, že „právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
45. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (žalobce) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na který by naposledy uvedené ustanovení přestupkového zákona mohlo alespoň teoreticky dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
46. Žalobce v žalobě uvádí, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci nekonstatoval žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné

sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze přitom dle § 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.

47. Tyto okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.
48. Námitka žalobce, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že zastávají názor, že ustanovení § 44 odst. 1 přestupkového zákona ani nelze aplikovat z důvodu jeho časové působnosti je s ohledem na shora uvedené zcela irrelevantní. Výše totiž bylo jasně ukázáno, že citované ustanovení nemohlo být na případ žalobce vůbec aplikováno.

5. Nestanovení místa přestupku

49. Správní orgány obou stupňů definovaly, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti neznámým řidičem žalobcova vozidla došlo „v obci Chotěboř-Bílek, silnice II/345, směr Chotěboř“.
50. Podstata této žalobní námítky spočívá na skutečnosti, že dle registru obcí skutečně obec „Chotěboř-Bílek“ neexistuje. Této skutečnosti žalobce využívá k tvrzení, že jsou rozhodnutí správních orgánů z toho důvodu nepřezkoumatelná, protože on nemohl posoudit, zda se rychloměr skutečně nacházel na území obce a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, tedy zda jednání řidiče vozidla bylo v souladu s právem či nikoliv.
51. Z žalobcem zmiňovaného registru plyne, že existuje obec Chotěboř. Z vyjádření žalovaného k žalobě pak plyne, že jedna z místních částí této obce se nazývá Bílek. Tato skutečnost je soudu známa i z úřední činnosti. Stejně tak bývá obvyklé, že se jména místních částí obcí uvádějí tak, že se za označení obce vyznačí čárka nebo pomlčka a doplní se název příslušné místní části. Tato skutečnost byla a je jistě známa i obecnému zmocněnci žalobci, který jej zastupoval ve správním řízení (a činí tak v mnoha typově shodných správních řízeních, jak je soudu známo z úřední činnosti), neboť tímto způsobem jsou místa, kde je měřena rychlost za použití automatizovaného systému měření, běžně označována i jinými správními orgány (např. Dvůr Králové nad Labem, Lipnice apod.). A znovu - vzhledem k tomu, že žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce námitku v tomto směru nevzněl ani v blanketním odvolání, je zřejmé, že mu byl výrok rozhodnutí ohledně místa spáchání přestupkového jednání srozumitelný a nepochyboval o něm. Neměl tedy evidentně pochybnosti o tom, že k překročení rychlosti došlo v obci a že na tomto místě platil rychlostní limit 50 km/h.
52. Ve shodě se žalovaným pak krajský soud konstatuje, že z údajů na fotodokumentaci založené ve správním spise plyne, že k úsekovému měření rychlosti (v délce 246,1 m) žalobcova vozidla došlo skutečně v obci ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu (stalo se tak v obci Chotěboř, místní části Bílek, na silnici II/345, směr Chotěboř) a že v měřeném úseku platil rychlostí limit 50 km/h; viz rovněž obsah Oznámení podezření ze spáchání přestupku (automatizované měření) Městské policie Chotěboř ze dne 7. 12. 2016. Shora citované označení místa přestupkového jednání (obec

Chotěboř-Bílek) ve spojení s uvedeným číslem pozemní komunikace procházejí danou místní částí uvedené obce a směrem jízdy měřeného vozidla považuje krajský soud za dostatečně určité. Pokud snad měl v tomto směru žalobce nějaké pochybnosti, mohl je vyjavit již v průběhu správního řízení, aby správní orgány měly možnost je objasnit. Neučinil tak ale, s uvedeným tvrzením přišel až v žalobě, což nelze vnímat jinak, než jako krok účelový a obstrukční.

53. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. července 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.